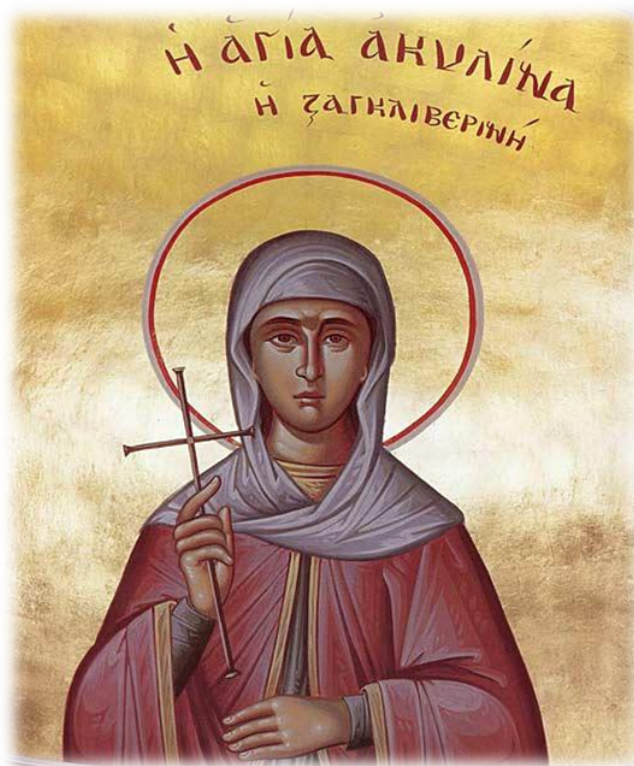

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟ ΑΓΙΑΣ ΑΚΥΛΙΝΑΣ, + 27 Σεπτεμβρίου.

(ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ)

Αυτή ἡ Ἁγία καί παρθενομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀκυλίνα ἦταν ἀπό τὰ μέρη τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ ἓνα χωριὸ πού ὀνομάζεται Ζαγκλιβέρι καί βρίσκεται στὴν ἐπισκοπὴ τοῦ Ἁγίου Ἀρδαμερίου, γεννήθηκε δὲ ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Τὸ δὲ Μαρτύριό της συνέβη μετὰ ἀπὸ τὴν ἐξῆς περίστασι. Μία τῶν ἡμερῶν ὁ πατέρας τῆς Ἁγίας ἔτυχε νὰ μαλώσει μὲ ἓναν Τοῦρκο γείτονά του (ἐπειδὴ στὸ χωριὸ ἐκεῖνο κατοικοῦν καὶ χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι) καὶ κτυπῶντας τον, μὲ τὴν παρέμβαση τοῦ διαβόλου, τὸν φόνευσε. Γί' αὐτὸ τὸν ἔπιασαν οἱ ἐξουσιαστὲς τοῦ τόπου καὶ τὸν πῆγαν στὸν πασσᾶ τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ νὰ τὸν θανατώσει. Αὐτὸς ὅμως, ἐπειδὴ φοβήθηκε τὸν θάνατο καὶ θέλοντας νὰ γλυτώσει, ἀλλοίμονο!, τὸν θάνατο, τούρκεψε καὶ δὲν τὸν θανάτωσαν. Ἦταν ἀκόμη τότε ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα βρέφος κάτω ἀπὸ τὸ στήθος τῆς μητέρας της. Ἀφοῦ δὲ πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς, οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν στὸν πατέρα νὰ τουρκεψοῦ καὶ τὴν θυγατέρα του. Καὶ αὐτὸς ἀποκρινόταν σ' αὐτούς: «Μὴ σᾶς μέλει γιὰ τὴν θυγατέρα μου. Αὐτὴ εἶναι στὸ δικό μου χέρι καὶ ὅποτε θέλω τὴν τουρκεύω». Ἡ μητέρα ὅμως τῆς Ἁγίας, καθὼς παρέμεινε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, δὲν παρέλειπε καθημερινὰ νὰ διδάσκει στὴν κόρη της νὰ

στέκεται σταθερά στην πίστη του Χριστού και να μην αρνηθεί τον Ήσού Χριστό. Καί όταν ἔφτασε ἡ κόρη σέ ἡλικία δεκαοκτώ ἐτῶν, πάλι οἱ Τοῦρκοι τοῦ ἔλεξαν τά ἴδια. Τότε ὁ πατέρας της φωνάζει τήν Ἀκυλίνα καί τῆς λέει: «Νά, παιδί μου, οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι μου λένε καθημερινά νά τουρκεψεις. Γι' αὐτό ἀργά ἢ γρήγορα θά τουρκεψεις μόνο κάνε το μιά ἡμέρα πῶ πρωτύτερα, γιά νά μην ἐνοχλοῦν καθημερινά καί ἐμένα οἱ Τοῦρκοι». Ἡ Ἁγία ὅμως φλεγόμενη ἀπό τόν διάπυρο ἔρωτα τοῦ Χριστοῦ μέ μεγάλη γενναιότητα τοῦ ἀποκρίθηκε: «Μήπως εἶμαι ἐγώ ὀλιγόπιστη σάν καί ἐσένα, νά ἀρνηθῶ τόν ποιητή καί πλάστη μου, τόν Κύριο Ήσού Χριστό, ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε γιά μᾶς σταυρό καί θάνατο; Ἄς μή μου συμβεῖ τοῦτο ποτέ. Ἐγώ εἶμαι ἕτοιμη νά ὑπομείνω κάθε βασανιστήριο, ἀκόμη καί θάνατο γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου». Ὡ λόγια ἀξιοθαύμαστα, ὄχι θυγατέρας ἑνός τρισάθλιου πατέρα, ἀλλά θυγατέρας ἀληθινά τοῦ ἐπουράνιου βασιλιᾶ Χριστοῦ! Τότε ὁ πατέρας της βλέποντας τό ἀμετάθετο τῆς γνώμης της, πῆγε στούς Τοῦρκους καί τούς λέει: «Ἐγώ μὲν δέν κατάφερα νά μεταπείσω τήν θυγατέρα μου νά τουρκεψει. Ἐσεῖς ὅ,τι θέλετε κάνετε σ' αὐτήν». Μόλις τό ἄκουσαν αὐτό ἐκεῖνοι, ταράχθηκαν καί ἀμέσως στέλνουν ἀνθρώπους δικαστικούς, γιά νά φέρουν τήν Μάρτυρα. Ἡ δέ εὐλογημένη μητέρα τῆς Ἁγίας, ὅταν εἶδε τούς ἀπεσταλμένους ὑπηρέτες, ἀφοῦ πῆρε τήν κόρη της, λέγει σ' αὐτή τήν ὀλοστερνή αὐτή παραγγελία: «Νά παιδί μου πολυαγαπημένο καί γλυκύτατη θυγατέρα Ἀκυλίνα. Νά σπλάγχνο μου ἔφθασε ἡ ὥρα ἐκείνη, γιά τήν ὁποία κάθε ἡμέρα σέ συμβούλευα νά φερθεῖς λοιπόν σάν παιδί ὑπάκουο καί νά ὑπάκουεις στίς συμβουλές μου καί νά μείνης ἀνδρεία στά βασανιστήρια πού πρόκειται νά πάθεις καί μην ἀρνηθεῖς τόν Χριστό». Καί αὐτή παρομοίως μέ δάκρυα ἀποκρίθηκε· «Μή φοβᾶσαι μητέρα μου καί ἐγώ τόν ἴδιο σκοπό ἔχω, καί ὁ Θεός ἄς εἶναι βοηθός μου καί νά προσεύχεσαι γιά χάρι μου». Καί ἔτσι ἀποχαιρετίσθηκαν ἀναμεταξύ τους μέ θρήνους καί δάκρυα. Οἱ δέ ὑπηρέτες, ἀφοῦ ἔδεσαν τήν Μάρτυρα, τήν πῆγαν στό δικαστήριο. Ἀκολούθησε κατόπιν καί ἡ φιλόστοργη μητέρα τήν πολυαγαπημένη θυγατέρα, ὅπως ἀκολουθεῖ ἡ προβατίνα τό θηλυκό παιδί της, ὅταν τήν σέρνουν στόν τόπο τῆς σφαγῆς, ἐπειδή τά μητρικά σπλάγχνα δέν τήν ἄφηναν νά χωρισθεῖ. Ἄλλα οἱ ὑπηρέτες τήν μὲν μητέρα της τήν κλείδωσαν ἔξω ἀπό τό προαύλιο, τήν δέ Ἀκυλίνα τήν πῆγαν μέσα καί τήν παρουσίασαν μπροστά στόν δικαστή, ὁ ὁποῖος τῆς λέει· «Μωρή γίνεσαι Τουρκάλα;». Ἡ Ἁγία ἀποκρίθηκε· «Ὅχι, δέν γίνομαι. Νά μή συμβεῖ ποτέ νά ἀρνηθῶ τήν πίστη μου καί τόν Δεσπότη μου

Χριστό». Μόλις τὰ ἄκουσε αὐτὰ ὁ δικαστής θύμωσε καί προστάζει νά γδύσουν τήν Ἁγία καί νά τήν ἀφήσουν μόνο μέ τό πουκάμισο καί ἔτσι νά τήν δέσουν σέ ἕναν στῦλο καί νά τήν δέρουν μέ ραβδιά, πρᾶγμα πού ἔγινε, καί δύο ὑπηρέτες τήν ξυλοκόπησαν ὥρα πολλή. Ἄλλα ἡ Μάρτυς ὑπέμεινε μέ πολλή ἀνδρεία αὐτό τό βασανιστήριο. Μετά ἀπό αὐτά ὁ δικαστής καί ἄλλοι Τοῦρκοι, φέροντας τήν Μάρτυρα μπροστά τους, ἄρχισαν νά τήν κολακεύουν καί νά τῆς ὑπόσχονται ταξίματα πολλά καί δῶρα, μόνο νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη της. Ἄλλα ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή εἶχε βαθιά μέσα στήν καρδιά τόν ἔρωτα πρὸς τόν νοητό νυμφίο της Χριστό, τίποτε ἀπό αὐτά δέν λογάριζε. Καί ἐπειδή ἕνας μέγας καί πλούσιος ἀπό αὐτούς τῆς εἶπε κάτι θρασύτερο ἀπό τούς ἄλλους: «Τούρκεψε Ἀκυλίνα καί ἐγώ θά σέ πάρω νύμφη στόν υἱό μου», ἡ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ μέ τόλμη ἀνείπωτη τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ὁ διάβολος, νά πάρει καί ἐσένα καί τόν υἱό σου». Μόλις τό ἄκουσαν αὐτό ἐκεῖνοι ἀναψαν ἀπό τόν θυμό καί γδύνοντας πάλι τήν Ἁγία, ὅπως καί πρῶτα, τήν ξυλοκόπησαν ὥρα πολλή. Ἐπειτα, ἀφοῦ τήν ἔλυσαν, πάλι τήν ἐξετάζουν γιά τρίτη φορά. Καί τῆς λέει ὁ δικαστής. «Δέν ντρέπεσαι μωρή νά δέρνεσαι γυμνή μπροστά σέ τόσους ἀνθρώπους; (διότι σχίσθηκε τό πουκάμισό της ἀπό τίς πολλές ξυλιές, καί ἔμεινε γυμνή) ἢ τούρκεψε ἢ θά συντριψῶ τά κόκκαλά σου ἕνα πρὸς ἕνα». Καί αὐτή δέ ἀποκρινόμενη τοῦ λέγει· «καί τί λαχτάρησα ἀπό τήν πίστη σας, γιά νά ἀρνηθῶ ἐγώ τόν Χριστό μου ἢ ἀπό ποιά θαύματα τῆς πίστεώς σας νά πιστέψω, οἱ ὅποιοι βρωμάτε ἀκόμη ζωντανοί! Ὡ τόλμη μαρτυρική! Ὡ μεγαλοψυχία ἄξια οὐρανίων ἐπαίνων! Ὡ ἀπάντησι, ὄχι ἑνός τρυφεροῦ κοριτσιοῦ, ἄλλα ἑνός γίγαντα ἀνδρειωμένου! Μόλις λοιπόν τὰ ἄκουσαν αὐτά, κατακοκκίνησαν ὅλοι ἀπό τήν ντροπή. Διότι τί ἄλλο μποροῦσαν νά κάνουν, ἀναγκαζόμενοι ἀπό τήν φανερή ἀλήθεια τῶν λόγων; Καθώς ὅμως ἀναψαν ἀπό τόν θυμό, τήν ξυλοκόπησαν γιά τρίτη φορά τήν Ἁγία καί τόσο ἄσπλαχνα, ὥσπου τήν ἄφησαν σάν νεκρή καί ἡ γῆ κοκκίνισε ἀπό τά αἵματα καί οἱ σάρκες της ἔπεφταν στήν γῆ. Ὑστερα, ἀφοῦ ἔλυσαν τήν Μάρτυρα, τήν φόρτωσαν σέ ἕναν Χριστιανό, πού ἦταν ἐκεῖ παρών, καί τήν πῆγαν στό σπίτι τῆς μητέρας της, ἡ ὁποία ἀγκαλιάζοντας τήν θυγατέρα της, πού ἦταν στά τελευταῖα της, λέει, «τί ἔκανες παιδί μου»; Καί ἡ Μάρτυς, ἀφοῦ μόλις καί μετά βίας συνῆλθε καί ἀνοιξε τά μάτια της καί εἶδε τήν μητέρα της, τῆς εἶπε· «καί τί ἄλλο θά μποροῦσα νά κάνω, μητέρα μου, ἐκτός ἀπό ἐκεῖνο πού μοῦ παρήγγειλες; Νά σύμφωνα μέ τήν συμφωνία πού εἶπαμε φύλαξα τήν ὁμολογία τῆς πίστεως μου»· καί ἡ μητέρα της, ἀφοῦ σήκωσε τά χέρια

καί τά μάτια της οὐρανό, δόξασε τόν Θεό. Καί, καθώς συνομιλοῦσε ἡ Μάρτυς μέ τήν μητέρα της, παρέδωσε τήν ψυχή της στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου. Τό δέ πάντιμό της καί Ἅγιο λείψανο, ὦ τοῦ θαύματος!, εὐωδίασε ἀμέσως μία εὐωδία θαυμάσια, καί τόση πολλή, ὥστε καί ὅλος ὁ δρόμος ἀπό ὅπου περνοῦσαν μέ τό Μαρτυρικό λείψανο, πού πήγαιναν νά τό ἐνταφιάσουν, εὐωδίαζε. Καί τήν νύχτα ἐκείνη κατέβηκε φῶς ἀπό τόν οὐρανό καί ἔλαμπε ἐπάνω στόν τάφο τῆς Μάρτυρος, σάν ἄστρο λαμπρότατο. Καί ὅσοι Χριστιανοί τό εἶδαν δόξασαν τόν Θεό, στόν ὅποιο ἀνήκει ἡ δόξα καί τό κράτος στους αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.